

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 34/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1.		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Orzeczenie Komisji Dyscyplinarnej przy Krajowej Radzie Komorniczej w W. z dnia 6 listopada 2019 roku w sprawie o sygn. akt D 60/19.			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			

# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć	

	wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
0.11.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		D. P. (1)	<p>zarzut 1. i 2. wniosku o ukaranie:</p> <p>1) obecność dłużnika w miejscu i czasie przeprowadzonych przez obwinionego w dniu 9 maja 2017 roku czynności egzekucyjnych w sprawie Km 371/17, polegających na odebraniu ruchomości – gazomierza;</p> <p>2) przygotowanie projektu zawiadomienia o wszczęciu postępowania egzekucyjnego wobec dłużnika, tj. W. R., w dniu 6 maja 2017 roku;</p>	<p>ad. 1)</p> <p>1.1. zeznania pokrzywdzonego W. R.;</p> <p>1.2. pisemne oświadczenie pokrzywdzonego z dnia (...) roku;</p> <p>ad. 2)</p> <p>wydruk z systemu informatycznego Kancelarii obwinionego;</p>	<p>ad. 1) 1.1.</p> <p>k. 23;</p> <p>ad. 1.2.</p> <p>k. 135 -136;</p> <p>ad. 2)</p> <p>k. 108;</p>
<p>0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</p>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		*****	*****	*****	

0.12.2. Ocena dowodów			
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1) 2)	1.1. zeznania pokrzywdzonego W. R.; 1.2. pisemne oświadczenie pokrzywdzonego z dnia (...)roku; ad. 2) wydruk z systemu informatycznego Kancelarii obwinionego;	Sąd odwoławczy uznał zeznania pokrzywdzonego W. R. - złożone w postępowaniu przed Komisją Dyscyplinarną za przydatne procesowe – fakt, że były one wewnętrznie sprzeczne i wykluczające się nie stanowił powodu do uznania ich za niemiarodajne, tj. za nieprzydatne do czynienia stanowczych ustaleń faktycznych w sprawie. Zestawienie ich treści z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, w tym pisemnym oświadczeniem	

złożonym przez
pokrzywdzonego
na etapie
postępowania
odwoławczego,
w którym
potwierdził on
osobiste
wydanie
gazomierza
(vide: k. 136v)
pozwalalo na
jednoznaczne
uznanie ich za
wiarygodne w tej
części w jakiej
przesłuchany w
charakterze
świadka W. R.
stwierdził, iż
był obecny na
miejscu i w
czasie
przeprowadzonych
przez
obwinionego w
dniu (...) roku
czynności
egzekucyjnych,
polegających na
odebraniu
ruchomości w
toku
postępowania
Km 371/17 („Te
czynności mi
zająły ok. 40
sekund (...)” –
vide; k. 23);

Fakt
sporządzenia
projektu
zawiadomienia o
wszczęciu
postępowania
egzekucyjnego
wobec dłużnika -

W. R. w dniu (...) roku potwierdza wydruk z systemu informatycznego Kancelarii Komornika sądowego – obwinionego D. P. (1), z którego wynika, że pismo „Zawiadomienie o wszczęciu postępowania w celu wydania ruchomości” w sprawie Km 371/17 dla dłużnika zostało wygenerowane w tej właśnie dacie o godz. 14:25:17 (vide: k. 108). Okoliczność ta koreluje z wyjaśnieniami złożonymi przez D. P. (1) w toku postępowania przed Komisją Dyscyplinarną, jednakże fakt ten nie dowodzi tego, że w dniu 9 maja 2017 roku obwiniony usiłował doręczyć dłużnikowi zawiadomienie o wszczęciu egzekucji. Również sam projekt (dokument nieopatrzonej datą dzienną i podpisem

		komornika), który obwiniony - jak wyjaśnił - miał przy sobie w toku czynności egzekucyjnych realizowanych w dniu 9 maja 2017 roku w P. przy ul. (...), nie stanowi zawiadomienia sensu stricto ani go nie zastępuje.	
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
2)	- (...) Kancelistki obwinionego - B. K. na okoliczność sporządzenia zawiadomienia o wszczęciu postępowania egzekucyjnego w dniu rejestracji sprawy Km 371/17 (vide: k. 109).	Dowód w postaci pisemnego oświadczenia pracownicy kancelarii obwinionego Komornika Sądowego był niedopuszczalny z mocy prawa w rozumieniu art. 170 § 1 pkt 1 k.p.k. w	

		<p>zw. z art. 223 ust. 2 ustawy o komornikach sądowych, albowiem zgodnie z treścią art. 174 k.p.k. zeznań świadka nie wolno zastępować treścią pism, zapisków lub notatek urzędowych. Dokument taki mógłby służyć do weryfikacji/uzupełnienia zeznań, gdyby jego autorka została przesłuchana w charakterze świadka. Wtedy rzeczono (...) podlegałoby ujawnieniu w trybie art. 393 § 3 k.p.k. - jako dokument prywatny.</p>	
<p>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
	<p>1. Naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie:</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny</p>	

a) art. 222	# niezasadny
pkt 1 u.k.s.	# zasadny
poprzez błędą	# częściowo
wykładnię i	zasadny
przyjęcie, że	
naruszenie	
przepisu	# niezasadny
procedury	
cywilnej	# zasadny
wyczerpuje	
naruszenie	# częściowo
powagi i	zasadny
godności urzędu	# niezasadny
albo innego	
uchybień	# zasadny
zasadom etyki	
zawodowej, gdy	# częściowo
tymczasem do	zasadny
wyczerpania	
znamion ww.	# niezasadny
przewinienia	# zasadny
dochodzi w	
przypadku	# częściowo
zachowania	zasadny
nieetycznego,	# niezasadny
niemoralnego,	
gorszącego	# zasadny
związanego z	
osobistymi	# częściowo
przymiotami	zasadny
komornika	
sądowego, które	# niezasadny
przynoszą ujme	# zasadny
stanowisku	
Komornika	# częściowo
Sądowego, a nie	zasadny
w przypadku	
naruszenia	# niezasadny
przepisów	# zasadny
proceduralnych	
regulujących	# częściowo
czynności	zasadny
egzekucyjne,	
zwłaszcza w	# niezasadny
przypadku	
zgodności ich z	# zasadny
prawem;	
	# częściowo
	zasadny

b) art. 222 pkt 11 u.k.s. poprzez jego zastosowanie, gdy tymczasem nie sposób uznać za „rażące” naruszenie prawa niedoręczenie postanowienia o wszczęciu postępowania przy pierwszej czynności, w sytuacji odmowy przyjęcia/ faktycznej niemożności doręczenia dłużnikowi zawiadomienia o wszczęciu postępowania egzekucyjnego, zwłaszcza że dłużnik akceptował podjęte czynności egzekucyjne, przy czym odmówił przyjęcia jakiegokolwiek korespondencji.	# niezasadny
	# zasadny
	# częściowo zasadny
	# niezasadny
	# zasadny
	# częściowo zasadny
	# niezasadny
2. Naruszenie przepisów postępowania, a mianowicie:	
a) art. 139 § 2 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie, gdy tymczasem w okolicznościach niniejszej	

sprawy dłużnik odmówił jakiegokolwiek rozmowy z Komornikiem Sądowym, co uniemożliwiało także doręczenie zawiadomienia;

b) art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie, gdy tymczasem nawet przy ustalonym przez Komisję Dyscyplinarną stanie faktycznym brak jest podstaw, iż zachowanie Komornika Sądowego wyczerpało znamiona jakiegokolwiek przewinienia dyscyplinarnego;

c) art. 7 k.p.k. poprzez wybiórczą, wewnętrzną sprzeczną, a tym samym błędną ocenę materiału dowodowego, pozostającą w oderwaniu od zasad doświadczenia życiowego oraz logicznego rozumowania, a mianowicie:

- odmowę wiarygodności

zeznaniom
Obwinionego,
w
szczególności
w zakresie
przygotowania
dla dłużnika
stosowanej
korespondencji
(zawiadomienia
o wszczęciu
postępowania
egzekucyjnego)
przed
przystąpieniem
do
czynności
egzekucyjnych,
zamiaru
doręczenia
niezbędnej
dokumentacji
przy
pierwszej
czynności,
braku
możliwości
doręczenia
dłużnikowi
ww.
zawiadomienia
wobec
odmowy
przyjęcia,
oczywistej
omyłki
pracownika
Kancelarii
(...) w
zakresie
daty
opatrzenia
zawiadomienia
o wszczęciu
postępowania
egzekucyjnego;

- pominięcie istotnej części

zeznań
świadka T.
M., w
szczegółności
w zakresie
obecności
dłużnika na
miejscu
czynności,
próby
doręczenia
korespondencji
dłużnikowi
przez
obwinionego,
zachowania
dłużnika
wobec
obwinionego
oraz
pracowników
wierzyciela,
w tym
odmowy
podpisania
protokołu
demontażu
urządzeń,
prawidłowej,
zgodnej z
zasadami
etyki
postawy
obwinionego.

3.
Konsekwencją
nieprawidłowej
oceny materiału
dowodowego
oraz pominięcia
istotnych
okoliczności
faktycznych, jest
zarzut błędu
w ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę

orzeczenia, a
polegający na:

a) przyjęciu,
że obwiniony nie
sporządził przed
przystąpieniem
do pierwszej
czynności
zawiadomienia o
wszczęciu
egzekucji, gdy
tymczasem taki
dokument został
sporządzony w
dniu (...) roku,

b) przyjęciu,
że obwiniony nie
miał zamiaru
doręczyć
dłużnikowi
zawiadomienia o
wszczęciu
egzekucji przy
pierwszej
czynności, gdy
tymczasem
Obwiniony
podjął próbę
przekazania
dłużnikowi
zawiadomienia,
zgodnie z art.
805 k.p.c.,
jednakże dłużnik
odmówił
przyjęcia
jakiegokolwiek
korespondencji,

c) przyjęciu, że
zawiadomienie o
wszczęciu
postępowania
egzekucyjnego
sporządzone
zostało w dniu
(...) roku, gdy
tymczasem

dokument został sporządzony w dniu (...) roku, przy czym został błędnie opatrzony przez pracownika Kancelarii datą(...) roku a nie (...) roku, tj. w dniu dokonania pierwszej czynności, a to ze względu na odmowę przyjęcia korespondencji przez Dłużnika podczas pierwszej czynności, zwłaszcza że data oraz podpis zawiadomienia obwiniony miał zamiar złożyć niezwłocznie przed doręczeniem go dłużnikowi i przed rozpoczęciem dalszych czynności egzekucyjnych,

d) przyjęciu, że obwiniony miał możliwość doręczenia zawiadomienia o wszczęciu postępowania egzekucyjnego przy pierwszej czynności, gdy tymczasem postawa dłużnika

	<p>uniemożliwiła faktyczne doręczenie jakiegokolwiek korespondencji z uwagi na odmowę jej przyjęcia przez dłużnika,</p> <p>e) przyjęciu, że obwiniony zastosował nieprawidłową kolejność czynności, gdy tymczasem obwiniony zgodnie z przyjętą procedurą najpierw usiłował doręczyć zawiadomienie o wszczęciu postępowania egzekucyjnego, a następnie przeprowadzić egzekucję ruchomości.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Odwołanie obrońcy okazało się zasadne w zakresie w jakim eksponowało błąd subsumpcji, a więc obrazę</p>			

prawa materialnego, skutkującą niezasadnym przypisaniem obwinionemu popełnienia zarzuconych mu przewinień dyscyplinarnych.

Ponieważ skarżący jednocześnie podnosił zarzuty błędnych ustaleń faktycznych - będących następstwem obrazy przepisów postępowania, polegającej na przekroczeniu zasad swobodnej oceny dowodów (art. 7 k.p.k.) oraz obrazy prawa materialnego - najsamprzód należy stwierdzić, że sama obraza prawa materialnego (error iuris) polegać może na błędnej wykładni przepisu, zastosowaniu nieodpowiedniego przepisu lub zastosowaniu go w niewłaściwy sposób, zastosowaniu danego przepisu, mimo zakazu

określonego rozstrzygnięcia lub niezastosowaniu normy, której stosowanie było obowiązkowe. Podzielić zatem należy tezę, że: "obraza prawa materialnego ma miejsce wtedy, gdy stan faktyczny został w orzeczeniu prawidłowo ustalony, a nie zastosowano do niego właściwego przepisu" (por. wyrok SN z 21 czerwca 1978 r., I KR 124/78, OSNPG 3/1979, poz. 51), zatem "nie ma obrazy prawa materialnego, jeżeli wada orzeczenia jest wynikiem błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za jego podstawę" (por. wyrok SN z 2 sierpnia 1978 r., I KR 155/78, OSNKW 12/1979, poz. 233). W takich wypadkach podstawą odwoławczą "może być tylko zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za

podstawę wyroku (...), a nie obraży prawa materialnego" (por. wyrok SN z 23 lipca 1974 r., V KR 212/74, OSNKW 12/1974, poz. 233).

Z kolei zarzut błędu w ustaleniach faktycznych może odnosić się tylko do tych ustaleń faktycznych, na podstawie których sąd wydaje orzeczenie.

Może mieć dwie postacie, tj. błędu „braku” albo błędu „dowolności” (por. Z. Doda, A. Gaberle, Kontrola odwoławcza..., t. 2, s. 129). W obu przypadkach to uchybienie dotyczy sytuacji, gdy prawidłowo ujawniono dowody stanowiące podstawę orzeczenia, a także dokonano prawidłowej ich oceny. Oznacza to, że sąd, ustalając stan faktyczny, wziął pod uwagę wszystkie

dowody ujawnione w postępowaniu, a także prawidłowo je ocenił (art. 7). Natomiast ustalając stan faktyczny na podstawie tych dowodów, sąd pominął wynikające z nich fakty (okoliczności) istotne w sprawie albo ustalił fakty, które wcale z danego dowodu nie wynikają lub wynikają, ale zostały zniekształcone (przeinaczone).

W pierwszym przypadku błąd („braku”) polega na nieustaleniu określonego faktu, który wynika z dowodu. W drugim przypadku błąd („dowolności”) ma miejsce wówczas, gdy w ustaleniach faktycznych został wskazany fakt, który nie wynika z przywołanego dowodu, albo gdy z przywołanego dowodu wynika określony fakt, ale został on

w ustaleniach
faktycznych
zniekształcony
(przeinaczony).
Błąd dowolności
może polegać
również na
wadliwym
wnioskowaniu z
prawidłowo
ustalonych
faktów.

Przeprowadzona
w sprawie
kontrola
odwoławcza
wykazała brak
podstaw do
przypisania
organowi I
instancji zarzutu
błędu
dowolności w
rozumieniu
wyżej
wskazanym. W
ocenie Sądu
Apelacyjnego
ustalenia
faktyczne
Komisji
Dyscyplinarnej
przy Krajowej
Radzie
Komorniczej w
W. (dalej
Komisja
Dyscyplinarna
albo organ I
instancji) co
do zasady są
trafne i znajdują
potwierdzenie w
całości
okoliczności
ujawnionych w
toku przewodu
sądowego –
ocenionych w

sposób swobodny i w granicach jej kompetencji orzeczniczych, a w więc w oparciu o prawidłowo zgromadzony i oceniony materiał dowodowy.

Przed wszystkim - wbrew odmiennym zapatrywaniom skarżącego - prawidłowo w sprawie ustalono, że obwiniony nie doręczył w dniu (...) roku dłużnikowi W. R. zawiadomienia o wszczęciu egzekucji z ruchomości. Okoliczność ta wynika z całokształtu dowodów ujawnionych w toku postępowania - tak wyjaśnień obwinionego, jak i zeznań pokrzywdzonego - W. R., korespondujących z treścią zgromadzonej w sprawie dokumentacji, w tym w aktach Km 371/17, wskazujących na bezsporny fakt,

że dłużnik odebrał zawiadomienia o wszczęciu egzekucji w dniu (...)roku (vide: zwrotne potwierdzenie odbioru w aktach Km 371/17 – k. 23). Powyższe nie oznacza, że obwiniony nie nosił się z zamiarem jego doręczenia w dniu (...) roku – przy pierwszej czynności egzekucyjnej – in concreto odebraniu ruchomości w postaci gazomierza. Wskazują na to nie tylko wyjaśnienia obwinionego oraz dane wygenerowane z systemu informatycznego prowadzonej przez niego Kancelarii Komornika Sądowego, ale i zasady wiedzy oraz doświadczenia życiowego – w świetle których obwiniony jako profesjonalista, udając się na miejsce czynności, z pewnością miał

przy sobie
uprzednio
przygotowany
projekt
zawiadomienia o
wszczęciu
egzekucji dla
dłużnika W. R.
– nieopatrzony
datą ani jego
podpisem, które
– co oczywiste
miały być
uzupełnione w
stosownym
miejscu i czasie
– tj. przy
pierwszej
czynności
egzekucyjnej
właśnie.
Okoliczność ta w
świetle
całokształtu
okoliczności
sprawy jawiła się
jako bezsporna.

Kontrowersyjna
natomiast była
kwestia
doręczenia/
usiłowania
doręczenia
zawiadomienia o
wszczęciu
egzekucji w
dniu (...) roku
dłużnikowi.
Analiza
dowodów
zgromadzonych
w postępowaniu
prowadzi do
wniosku, że
obwiniony nie
podjął próby
jego doręczenia
W. R. i w
tym zakresie

ustalenie Komisji Dyscyplinarnej w ocenie Sądu odwoławczego jest trafne. Ustalenie to kontestuje odwołujący się, jednakże całkowicie bezzasadnie. Wprawdzie sama treść protokołu z czynności egzekucyjnych przeprowadzonych w dniu (...) roku przez obwinionego nie dowodzi, że faktycznie – wbrew zapisom protokołu - nie podjął on próby doręczenia zawiadomienia dłużnikowi, jednakże takim wnioskowaniu sprzeciwiają się - poza zeznaniami W. R. - zarówno wyjaśnienia obwinionego, jak i treść pozostałej, wytworzonej przez niego dokumentacji w sprawie. Przypomnieć należy, iż wedle treści sporządzonego przez D. P. (1) protokołu „ Na posesji obecny

był mężczyzna, który odmówił podania danych osobowych oraz wskazania czy dłużnik jest obecny w nieruchomości” (k. 12-13 akt Km 371/17). Z wyjaśnień złożonych przed Komisją Dyscyplinarną wynika zaś, że wobec zaistniałej sytuacji obwiniony uznał, że doręczy wiadomość dłużnikowi pocztą: „Z uwagi na przepisy dotyczące ochrony danych osobowych bezpieczniej było doręczyć pocztą, a nie osobie, która nie chciała się przedstawić (...) ja miałem obawy czy jest to osoba, do której zaadresowany jest tytuł wykonawczy.” (vide: k. 22). Wyjaśnienia te korelują z pisemnymi oświadczeniami, jakie obwiniony składał w toku postępowania egzekucyjnego w związku z wnoszonymi w jego toku skargami

dłużnika na
czynności
komornika, w
których D. P.
(1) każdorazowo
przyznawał, że
„(...) doręczenie
dłużnikowi
zawiadomienia o
wszczęciu
egzekucji
stosownie do art.
805 § 1 kpc
w dniu (...) r.
nie było możliwe
- osoba zastana
na miejscu nie
odpowiadała na
pytania
dotyczące jej
tożsamości jak
też obecności na
miejscu
dłużnika, co
wykluczało
doręczenie jej
przez organ
egzekucyjny
jakichkolwiek
dokumentów
związanych ze
sprawą Km
371/17 – za
pierwszą
czynność w
rozumieniu
powołanego
wyżej artykułu
uznano wydanie
w dniu (...) r.
postanowienia o
ustaleniu
kosztów
postępowania w
części dotyczącej
odbioru
ruchomości stąd
też taką datą
zostało
opatrzone

zawiadomienie o wszczęciu egzekucji.” (vide: k. 39-40, 52-53, 131 akt Km 371/17). Tożsame twierdzenia obwiniony podtrzymywał w toku postępowań skargowych, inicjowanych przez dłużnika przed Radą I. Komorniczej w P. (vide: k. 73, 98 akt Km 371/17), czy nawet w toku postępowania wyjaśniającego prowadzonego przez Rzecznika Dyscyplinarnego przy Krajowej Radzie Komorniczej w W. (vide: k. 145 akt Km 371/17) oraz w pisemnych wyjaśnieniach składanych w trybie nadzoru administracyjnego, sprawowanego nad obwinionym komornikiem przez Prezesa Sądu Rejonowego P. (vide: k. 166 akt Km 371/17).

W świetle powyższego jako oczywisty jawił się wniosek, że skoro obwiniony

nie wiedział,
czy miał do
czynienia z
dłużnikiem, czyli
W. R. –
a przynajmniej
pewności takiej
nie miał –
to nie usiłował
też doręczyć tej
osobie
zawiadomienia o
wszczęciu
postępowania
egzekucyjnego.
Warunkiem
bowiem
zastosowania
doręczenia
zastępczego,
przewidzianego
w art. 139
§ 2 k.p.c.
jest odmowa
przyjęcia pisma
przez jego
adresata - in
concreto
dłużnika. Tylko
wówczas można
było pozostawić
pismo w aktach
ze skutkiem
doręczenia.
Ponieważ zaś
obwiniony nie
miał pewności,
że miał do
czynienia z W.
R., to logicznym
jest, że poniechał
próby
doręczenia.
Skoro zaś nie
doszło do
usiłowania
doręczenia
pisma
adresatowi, to
formalnie ten

ostatni nie mógł odmówić jego przyjęcia. Za powyższym wnioskowaniem przemawia również to, że projekt zawiadomienia o wszczęciu egzekucji, który obwiniony notabene miał przy sobie, nie został przez niego uzupełniony datą i podpisem po przybyciu na miejsce czynności - w dniu 9 maja 2017 roku, a dopiero w dniu 10 maja 2017 roku - wraz z zawiadomieniem o stwierdzeniu zakończenia postępowania egzekucyjnego w części dotyczącej egzekucji świadczenia niepieniężnego (wydania gazomierza) i ustaleniu dotychczasowych kosztów postępowania oraz kontynuowaniu postępowania w części dotyczącej egzekucji świadczeń pieniężnych (vide: k. 20 akt Km 371/17).

Takie zachowanie było logiczną konsekwencją nieustalenia tożsamości osoby, która faktycznie stawiała się na miejscu czynności i udostępniła gazomierz objęty tytułem wykonawczym oraz podjętej przez obwinionego w zaistniałej sytuacji świadomie decyzji o doręczeniu dłużnikowi zawiadomienia o wszczęciu egzekucji pocztą, co zresztą obwiniony przyznał przed Komisją Dyscyplinarną, stwierdzając m.in.: „moim błędem było niewezwanie asysty policji celem wylegitymowania osoby obecnej na czynnościach” (vide: k. 22). Wnioskowania tego nie podważają zeznania T. M. pracownika – (...) Sp. z o.o. z s. w W., który z ramienia

wierzyciela
uczestniczył w
odebraniu
gazomierza. Z
zeznań bowiem
świadka: „Była
próba
doręczenia
jakiejs
korespondencji
przez
Obwinionego
(...) Dokładnie
nie pamiętam
czy była próba
doręczenia
korespondencji”
(vide: k. 58) nie
sposób wywieść
poprawnego pod
względem
logicznym
wniosku, że D.
P. (1) usiłował
doręczyć
zawiadomienie o
wszczęciu
egzekucji
mężczyźnie,
który nie ujawnił
swojej
tożsamości, a
jedynie
udostępnił
egzekwowany
gazomierz, tym
bardziej, że nie
podpisał on
wówczas
żadnych
dokumentów –
w tym Karty
demontażu
gazomierza, na
której świadek
M. odnotował w
odniesieniu do
ww. mężczyzny:
„Brak
kompletnej

współpracy
(poszedł do
domu)” (vide: k.
63).

W tych
okolicznościach
forsowanie przez
skarżącego tezy
o omyłce
pracownicy
kancelarii
obwinionego,
która rzekomo
na skutek
niedopatrzania
mylnie wpisała
datę (...) r.
zamiast (...)roku
na
zawiadomieniu o
wszczęciu
egzekucji wobec
dłużnika W. R.,
nie wytrzymuje
krytyki i naraża
skarżącego na
zarzut
dowolności
ocen. Wszak,
jak to wyżej
wykazano, gdyby
obwiniony
zastosował tryb
doręczenia
zastępczego, to
pozostawiłby
korespondencję
w aktach sprawy
– ze skutkiem
doręczenia
właśnie, co
czyniło
zbytecznym jej
ponowne
doręczenia - za
pośrednictwem
operatora
pocztowego. W
tych

okolicznościach
zaoferowany
przez skarżącego
dowód (vide:
k.108) nie mógł
prowadzić do
zamierzonego
rezultatu –
utworzenie
bowiem projektu
zawiadomienia o
wszczęciu
egzekucji w
dniu (...) roku
nie dowodziło
doręczenia
dokumentu
zawiadomienia o
wszczęciu
egzekucji
dłużnikowi w
dniu (...) roku w
trybie art. 139 § 2
k.p.c.

Z punktu
widzenia
prawidłowości
doręczenia
zawiadomienia o
wszczęciu
egzekucji nie
miał również
istotnego
znaczenia fakt,
że dłużnik w
rzeczywistości
był obecny na
miejscu
czynności i
wydał
egzekwowaną
ruchomość
przedstawicielom
wierzyciela.
Pomimo
bowiem, iż organ
I instancji
uchylił się od
ustalenia czy

osobą, która
wydała
gazomierz był
W. R. – a którą
to okoliczność
ostatecznie
wykazano w toku
postępowania
odwoławczego -
to fakt ten
nie zmienia tego,
iż obwiniony
nie miał takiej
świadomości -
analogicznie jak
świadek T. M..
Ten ostatni,
wbrew
twierdzeniom
skarżącego, nie
miał pewności
czy osobą, która
wydała
gazomierz był
dłużnik, czyli
W. R.. Wniosek
ten potwierdza
całościowa
analiza zeznań
świadka, których
istotę oddają
jego słowa: „Nie
wiem czy osobą,
która podeszła
do furtki była
Panem R.. Nie
wiem kto to był”
(vide: k. 58).
W tym miejscu
przypomnieć
należy, iż zasada
zawarta w art.
410 k.p.k., wedle
której podstawę
wyroku może
stanowić tylko
całokształt
okoliczności
ujawnionych w
toku rozprawy

obowiązuje także przy wyciąganiu wniosków przez strony procesowe, które przedstawiając własne stanowisko nie mogą go opierać na fragmentarycznej ocenie dowodów z pominięciem tego wszystkiego, co mogło prowadzić do innych wniosków (SN III KR 196/79, OSNPG 1980, nr 3, poz. 43).

W konsekwencji powyższego stwierdzić należy, iż organ I instancji nie dopuścił się zarzucanego przez obronę błędu w ustaleniach faktycznych, przyjmując iż obwiniony nie doręczył dłużnikowi - W. R. zawiadomienia o wszczęciu postępowania egzekucyjnego przy pierwszej czynności egzekucyjnej, tj. w dniu (...) roku, a uczynił to dopiero po

odebraniu
egzekwowanej
ruchomości – in
concreto w dniu
12 maja 2017
roku.

Przypomnieć tu
trzeba, iż o
dopuszczeniu się
uchybień
określonego w
art. 438 pkt
3 k.p.k. można
zasadnie mówić
jedynie
wówczas, gdy
trafność ocen i
wniosków
wyprowadzonych
przez Sąd I
instancji z
okoliczności
ujawnionych w
toku przewodu
sądowego nie
odpowiada
prawidłowościom
logicznego
rozumowania.
Sama zaś tylko
możliwość,
przeciwstawienia
ustaleniom Sądu
orzekającego
odmiennego
poglądu nie
może prowadzić
do wniosku
o popełnieniu
błędów w
ustaleniach
faktycznych.

Konkluzja ta
nie oznaczała
jednak tego,
że obwiniony
komornik eo
ipso uchybił
powadze i

godności
sprawowanego
urzędu oraz
dopuscił się
rażącej obrazy
przepisów
postępowania.

Zgodzić bowiem
należy się ze
skarżącym, iż
nie każda obraza
przepisów ma
charakter
„rażącej” oraz
godzi w powagę
i godność urzędu
komornika
sądowego w
rozumieniu art.
222 pkt 1 in
principio oraz
art. 222 pkt
11 in principio
aktualnie
obowiązującej
ustawy o
komornikach
sądowych, jak
i w rozumieniu
art. 71 pkt 1
i 2 ustawy z
dnia (...) r.
o komornikach
sądowych i
egzekucji,
obowiązującej
do dnia (...)
roku, tj. w czasie
zaistnienia
czynów
zarzuconych
obwinionemu –
co należało
uwzględnić z
urzędu, zgodnie
z zasadą
względności
ustawy w
rozumieniu art.

4 § 1 k.k.,
z powodów, o
których mowa
poniżej.

Określenie
„rażącej obrazy
prawa” nie
zostało przez
ustawodawcę
zdefiniowane,
tak na gruncie
„starej”, jak i
„nowej” ustawy,
regulujących
status i
podstawy
odpowiedzialności
dyscyplinarnej
komorników
sądowych,
wobec czego
przy jego
wykładni należy
posiłkować się
poglądami
wyrażonymi w
piśmiennictwie
oraz
orzecznictwie
sądów. O
„rażącym”
naruszeniu
prawa można
mówić wtedy,
gdy obraza
prawa ma
charakter
wyraźny,
niewątpliwy,
dający się łatwo
stwierdzić, ale
także trzeba
wziąć pod uwagę
ciężar
gatunkowy
zaistniałego
uchybień.
Ustawodawca
nie użył bowiem

określenia „oczywista” obraza prawa, ale posłużył się zwrotem „rażąca”. Oznacza to, że chodzi nie tylko o łatwą do stwierdzenia na pierwszy rzut oka obrazę prawa, ale konieczne jest również uwzględnienie charakteru tego naruszenia jego „jakość”, która świadczy o powadze uchybienia. Rażący charakter naruszenia nie może być rozpatrywany w oderwaniu od stanu faktycznego, ale powinien być oceniany wyłącznie w kontekście konkretnych okoliczności (por. teza 23 do art. 222 w: Wójcikowska M. (red.), Świczkowski J. (red.), Antkiewicz A., Dzięwulska M., Fronczek R., Grajdura W., Kotłowski D.E., Kurzych A., Lewandowski M., Łyszczek

R., Piłat W.,
Powałowski A.,
Rybicka-Pakuła
M., Sadowski
K., Szachta J.,
Uliasz M.,
Wolska H.,
Zinkiewicz-
Będzińska
O.: Ustawa o
komornikach
sądowych.
Ustawa o
kosztach
komorniczych.
Kodeks Etyki
Zawodowej
Komornika
Sądowego.
Komentarz;
WKP, 2020).
W orzecznictwie
dyscyplinarnym
dot. sędziów
podkreśla się
zaś, że do
przypisania
deliktu
dyscyplinarnego
nie jest
wystarczające
popelnienie
błędu - i to nawet
oczywistego - w
zakresie
prawidłowego
stosowania
prawa;
konsekwencją
takiego
uchylenia musi
być jednocześnie
narażenie na
szwank praw i
interesów stron
albo
wyrządzenie
szkody będącej
następstwem
decyzji lub

działania
podjętego przez
sędziego
wykonującego
swoją funkcję
(wyrok SN z 16
września 2008
r., (...) 70/08,
OSNSD 2008,
poz. 84). W
podobnym tonie
wypowiedział się
Naczelny Sąd
Administracyjny
w uzasadnieniu
wyroku z
21.10.1992 r.,
(...) SA 86/92
((...), poz. 23),
stwierdzając, że
„rażące
naruszenie
prawa" stanowi
kwalifikowaną
(rażącą) formę
„naruszenia
prawa" i
utożsamianie
tego pojęcia z
każdym
„naruszeniem
prawa" jest
niesłuszne.

Przenosząc
powyższe na
grunt
poddanego
osądowi
przypadku,
stwierdzać
należy, iż
jakkolwiek
każda obraza
prawa – tak
materialnego,
jak
procesowego,
wbrew
odmiennym

zapatrywaniom
skarżącego -
może być
podstawą
odpowiedzialności
dyscyplinarnej
komornika
sądowego, to
tylko wówczas
gdy ma
charakter rażący
w rozumieniu
wyżej podanym,
co nie zostało
w postępowaniu
w żaden sposób
wykazane.

Analiza
pisemnych
motywów
zaskarżonego
orzeczenia
prowadzi
bowiem do
wniosku, że
Komisja
Dyscyplinarna
rażącą obrazę
prawa utożsamia
z samą rangą
przepisu i jego
jednoznacznością,
co w świetle
wcześniejszych
wywodów jest
nie tylko dalece
niewystarczające
do przypisania
odpowiedzialności
dyscyplinarnej,
ale wręcz
nieuprawnione i
sprzeczne z
ustaloną
wykładnią tego
rodzaju
przewinienia.

Przypomnieć
należy, iż w myśl

art. 805 § 1 k.p.c.
(w brzmieniu
z chwili czynu)
przy pierwszej
czynności
egzekucyjnej
doręcza się
dłużnikowi
zawiadomienie o
wszczęciu
egzekucji, z
podaniem treści
tytułu
wykonawczego i
wymienieniem
sposobu
egzekucji oraz
z pouczeniem
o możliwości,
terminie i
sposobie
wniesienia
środka
zaskarżenia na
postanowienie o
nadaniu klauzuli
wykonalności, a
także
sporządzony
przez organ
egzekucyjny
odpis tytułu
wykonawczego.
Bezspornym
jest, iż pierwszą
czynnością w
rozumieniu
powołanego
przepisu jest
czynność
adresowana do
dłużnika i
zmierająca do
zaspokojenia
wierzyciela. W
przypadku
egzekucji
świadczeń
niepieniężnych
czynność taką,

w zależności od sposobu egzekucji, stanowi np. odebranie rzeczy dłużnikowi (art.1041 § 1 k.p.c.). W świetle powyższego nie budzi wątpliwości to, że przed przystąpieniem do czynności odebrania rzeczy ruchomej komornik powinien doręczyć dłużnikowi zawiadomienie o wszczęciu egzekucji, a na żądanie dłużnika powinien okazać mu tytuł wykonawczy (art. 805 k.p.c.).

W realiach poddanego osądowi przypadku przypadku obwiniony w dniu (...) roku, po przybyciu na miejsce czynności (jak wynika z zeznań T. M.) przedstawił się jako komornik obecnemu na miejscu czynności mężczyźnie (którym jak wykazał Sąd odwoławczy był dłużnik – W. R.)

oraz poinformował go o celu swojego przybycia, po czym - mimo nieustalenia tożsamości mężczyzny, a tym samym niedoręczenia dłużnikowi zawiadomienia w trybie art. 805 § 1 k.p.c. - wezwał obecnego na miejscu czynności do udostępnienia objętego tytułem wykonawczym gazomierza, a po usunięciu jego zabezpieczeń przez ww., skutecznie przeprowadził egzekucję z ruchomości przy pomocy upoważnionych pracowników wierzyciela. Oczywiście obwiniony doręczył zawiadomienie o wszczęciu egzekucji wraz ze stosownym pouczeniem i odpisem tytułu wykonawczego dłużnikowi za pośrednictwem operatora pocztowego, ale w dniu (...) r. - de facto po zakończeniu

egzekucji świadczenia niepieniężnego - czyli z naruszeniem art. 805 § 1 k.p.c.

Zgodzić należy się z Komisją Dyscyplinarną, że doręczenie dłużnikowi zawiadomienia o wszczęciu egzekucji w trybie art. 805 § 1 k.p.c. ma zapewnić ochronę praw dłużnika, umożliwia mu ono bowiem podjęcie obrony. Naruszenie dyspozycji art. 805 k.p.c., w zależności od okoliczności konkretnej sprawy, może zatem stanowić przyczynę nieważności postępowania z uwagi na pozbawienie dłużnika możliwości obrony jego praw (art. 379 pkt 5 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.). Jednakże przy analizie, czy doszło do pozbawienia strony możliwości działania, trzeba najpierw rozważyć, czy

nastąpiło
naruszenie
przepisów
procesowych,
następnie
zbadać, czy
uchybiecie to
wpłynęło na
możność strony
do działania
w postępowaniu,
wreszcie ocenić,
czy pomimo
zaistnienia tych
przesłanek
strona mogła
bronić swych
praw w procesie.
Dopiero w razie
kumulatywnego
spełnienia
wszystkich tych
warunków
można uznać, że
strona została
pozbawiona
możności
działania (wyrok
SA w Warszawie
z 2009.08.18,
I ACa 504/09,
LEX nr 1120141).

Rozważań
takowych na
gruncie
niniejszej
sprawy zabrakło,
a przecież były
one nieodzowne
dla ustalenia czy
naruszenie przez
obwinionego
jednoznacznego
w swojej treści
przepisu
procedury
cywilnej w
sposób przez
niego świadomy

- co bezspornie zostało dowiedzione (D. P. (1) znał bowiem jego treść i sposób stosowania, miał zresztą ze sobą przygotowany projekt zawiadomienia o wszczęciu egzekucji dla dłużnika) – miało dla W. R. a pokrzywdzonego w niniejszym postępowaniu jakiegokolwiek poważne następstwa, w szczególności powodowało dlań szkodę lub choćby takową realnie mu groziło. Gdyby organ I instancji przeprowadziłby taką analizę z pewnością doszedłby do wniosków przeczących, które sprzeciwiały się uznaniu zaniechania obwinionego (polegającego na niedoręczeniu zawiadomienia o wszczęciu egzekucji dłużnikowi przy pierwszej czynności egzekucyjnej), za rażącą obrazę

przepisu art.
805 § 1
k.p.c. Oceniając
sprawę z
powyższego
punktu widzenia
zauważyć należy,
iż:

- po pierwsze
- dłużnik był
świadom celu
i charakteru
oraz podstawy
działań
obwinionego,
który przed
przystąpieniem
do czynności
egzekucyjnych
wyjaśnił mu, że
jest
komornikiem
oraz w jakim
celu w miejsce to
przybył,

- po drugie –
pokrzywdzony,
choć nie chciał
ujawnić swojej
tożsamości
wobec
komornika i
przedstawicieli
egzekwującego
wierzyciela, to
znał treść tytułu
egzekucyjny i
jego
konsekwencje –
pomimo, że
dobrowolnie go
nie wykonał, to
nie sprzeciwiał
się egzekucji
gazomierza i jak
sam zeznał „(...)
bez żadnych
oporów” w „ok.

40 sekund”
usunął
zabezpieczenia,
umożliwiając
demontaż
licznika
przedstawicielom
wierzyciela
(vide: k. 23);

- po trzecie
- obwiniony
skutecznie
doręczył
dłużnikowi
zawiadomienie o
wszczęciu
egzekucji dnia
12 maja 2017
roku – co
prawda trzy dni
po zakończeniu
egzekucji z
ruchomości
(odebraniu
gazomierza
zgodnie z treścią
tytułu
wykonawczego),
jednakże
okoliczność ta
nie
spowodowała
żadnych
ujemnych
skutków dla
pokrzywdzonego,
w szczególności
nie pozbawiła go
praw dłużnika
na etapie
postępowania
egzekucyjnego,
który wszak
mógł dalej
skutecznie
zwalczać sam
tytuł
wykonawczy (z
czego nie czynił

użytku), jak i
czynności
samego
komornika, z
czego
skwapliwie
korzystał; tym
samym skutki
błędu
procesowego
obwinionego
zostały
skutecznie
zniwelowane;

- po czwarte
- wprowadzie
błędem
obwinionego
było
niezawezwanie
na miejsce
czynności
funkcjonariuszy
Policji w celu
wylegitymowania
mężczyzny,
który w czasie
czynności
odmówił
ujawnienia
swojej
tożsamości a po
udostępnieniu
egzekwowanego
gazomierza
oddalił się z
miejsca
czynności,
jednakże
wezwanie asysty
Policji
paradoksalnie
zwiększyłyby
koszty egzekucji,
które w całości
obciążąłyby
dłużnika;
dopiero art.
28 aktualnie

obowiązującej
ustawy o
komornikach
sądowych
pozwala
komornikowi na
legitymowanie
osób przy
wykonywaniu
czynności
egzekucyjnych w
celu ustalenia
ich tożsamości,
co na gruncie
„starej” ustawy
o komornikach
sądowych i
egzekucji nie
było możliwe;

- po piąte -
żadna ze skarg
wniesionych
przez dłużnika
na czynności
komornika, w
tym w trybie
nadzoru
administracyjnego,
nie została
uwzględniona,
co niechybnie
miałoby miejsce,
gdyby czynności
komornika
poważnie
godziły w prawa
dłużnika w
postępowaniu
egzekucyjnym
lub narażały go
szkodę – także
w przypadku
prawnokarnej
oceny
zachowania
obwinionego
jako
funkcjonariusza
publicznego

(vide: k. 116-117, 151-152, 173,176, 194-195 akt Km 371/17).

Reasumując, oceniając sprawę kompleksowo, a więc zarówno przez pryzmat wagi naruszonego przez obwinionego w sposób umyślny przepisu procedury cywilnej, jak i jego skutków dla pokrzywdzonego, nie sposób uznać, że in concreto miało miejsce rażące naruszenie art. 805 § 1 k.p.c., uzasadniające przypisanie obwinionemu popełnienie deliktu dyscyplinarnego, zarzuconego mu przez oskarżyciela w punkcie 2. wniosku o ukaranie.

Sąd Apelacyjny podzielił także zapatrywania skarżącego w zakresie w jakim utrzymywał on, że samo zachowanie obwinionego – sprzeczne w

aspekcie
zewnętrznym z
obowiązującymi
komornika
unormowaniami
- nie stanowiło
jeszcze o
naruszeniu
powagi i
godności
sprawowanego
przezeń urzędu
komornika
sądowego.
Tymczasem
analiza
pisemnych
motywów
orzeczenia
Komisji
Dyscyplinarnej
prowadzi do
wniosku, że
samo wykazanie
obwinionemu
zawinionego
naruszenia
wiązących go
jako komornika
sądowego norm
postępowania
uznano za
wystarczające do
uznania go
winnym
naruszenia
powagi i
godności
sprawowanego
przezeń urzędu.
Przyjęcie takiego
zapatrywania
oznaczałoby -
niejako z
automatu -
pociągnięcie
każdego
komornika
sądowego do
odpowiedzialności

dyscyplinarnej za jakąkolwiek obrazę przepisów prawa, w tym w wypadku uchylecia lub zmiany czynności egzekucyjnej komornika w drodze zwyczajnych lub szczególnych środków zaskarżenia (np. w drodze skargi na czynności komornika), z czym nie sposób się zgodzić. Należy bowiem mieć na uwadze to, że postępowanie dyscyplinarne nie może i nie powinno zastępować lub uzupełniać środków nadzoru judykacyjnego i administracyjnego nad komornikiem (por. R. Szałachowski, Sprawy dyscyplinarne komorników sądowych w świetle orzecznictwa Komisji Dyscyplinarnej, w: Analiza i ocena ustawy..., s. 215).

W tym miejscu przypomnieć należy, iż komornik odpowiada dyscyplinarnie za naruszenie powagi i godności urzędu. Jest to określenie nieostre i bardzo szerokie. Przy jego interpretacji należy więc brać pod uwagę: zarówno treść ślubowanie komornika, ustawy regulującej status komornika sądowego oraz przestrzeganie Kodeksu Etyki Zawodowej Komornika. Bezspornym jest, że na gruncie tak poprzednio obowiązującej ustawy o komornikach sądowych i egzekucji, jak i aktualnie obowiązującej ustawy o komornikach sądowych, podstawowym obowiązkiem komornika sądowego jako funkcjonariusza publicznego jest

przestrzeganie przepisów prawa (vide: art. 16 ust. 1. „starej” ustawy:
„Komornik jest obowiązany postępować zgodnie z przepisami prawa, złożonym ślubowaniem i zasadami etyki zawodowej oraz podnosić kwalifikacje zawodowe.” i podobnie art. 25 ust. 1 „nowej” ustawy:
„Komornik jest obowiązany postępować zgodnie z przepisami prawa, orzeczeniami sądu wydanymi w trybie nadzoru judykacyjnego, zarządzeniami lub zaleceniami uprawnionych organów nadzoru administracyjnego, złożonym ślubowaniem i zasadami etyki zawodowej oraz podnosić kwalifikacje zawodowe.”; art. 14. ust. 2 „starej” ustawy oraz art. 17 ust. 2 „nowej” ustawy: "Ślubuję uroczyście jako komornik powierzone mi

obowiązki
wypełniać
zgodnie z
prawem i
sumieniem,
dochować
tajemnicy
prawnie
chronionej, w
postępowaniu
swym kierować
się zasadami
uczciwości,
godności i
honoru").
Obowiązek ten
wpisany jest
także do
Kodeksu Etyki
Zawodowej
Komornika
Sądowego
(Uchwała Nr
(...) K. z dnia
6 września 2016
r. K..2016.9.6),
który w § 6
ust. 1 stanowi, że
„Komornik, jako
funkcjonariusz
publiczny
wykonujący
zawód zaufania
publicznego,
obowiązany jest
do postępowania
zgodnego z
obowiązującymi
przepisami
prawa i swoim
sumieniem,
złożonym
ślubowaniem
oraz
przyrzeczeniem,
zasadami
współzycia
społecznego,
dobrymi
obyczajami,

wykazywania się
należyta
rzetelnością i
sumiennością,
kierowania się
zasadami
uczciwości,
godności,
honoru oraz
do dochowania
tajemnicy
prawnie
chronionej”.

Nadto sam
Kodeks w § 2
definiuje
uchybiecie
zasadom etyki
zawodowej, jako
postępowanie
sprzeczne z
dobrem
wymiaru
sprawiedliwości,
naruszające
powagę i
godność urzędu
komornika
sądowego i
stanowiące
podstawę
odpowiedzialności
dyscyplinarnej.

W doktrynie
za naruszeniem
powagi i
godności urzędu
komornika
sądowego uznaje
się stosowanie
nieuczciwej
konkurencji i
niedopuszczalnej
reklamy,
wprowadzenie
się w stan
nietrzeźwości
czy uchylenie się
od obowiązku

uczestnictwa w walnym zgromadzeniu izby komorniczej (tak A. M., Ustawa..., 2012, s. 349). Do przewinień w ramach omawianego przepisu zalicza się również łamanie obowiązku zachowania tajemnicy zawodowej, nieprzestrzeganie dni i godzin przyjęć interesantów, naruszenie zakazu podejmowania dodatkowego zatrudnienia, innego zajęcia bądź sposobu zarobkowania, nieopłacenie składek na potrzeby organów samorządu komorniczego. W. T. jako przykład naruszenia powagi i godności urzędu komornika sądowego wskazał zachowanie odbiegające od norm zachowania przyjętych w społeczeństwie (W. Tomalak,

Status ustrojowy
i procesowy
komornika
sądowego,
Warszawa 2014,
s. 183).

Zasady
poszanowania
godności urzędu
komornika
sądowego
można również
odnieć do
pojęcia godności
urzędu sędziego
sądu
powszechnego. Z
racji pełnionych
funkcji zarówno
komornik
sądowy, jak
i sędzia sądu
powszechnego
pełnią służbę na
rzecz wymiaru
sprawiedliwości.
Sąd Najwyższy
w wyroku z
11.09.2007 r.,
(...) 50/07 (LEX
nr 471858),
zwrócił uwagę na
istotną kwestię,
iż „nie każde
naruszenie
obowiązków
służbowych
stanowi
jednocześnie
uchybiecie
godności
urzędu.
Przewinienie
służbowe od
uchybiecia
godności urzędu
odróżnia
bowiem to, że
jest ono z reguły

następstwem naruszenia określonych obowiązków przewidzianych odpowiednimi przepisami. Przy uchybieniach zaś godności urzędu chodzi o wszelkie inne zachowania sędziego w służbie i poza służbą, w życiu społecznym, a nawet prywatnym (nieetyczne, niemoralne, gorszące), które przyjmują ujmę stanowisku sędziego". (por. teza 3 do art. 222 w: Simbierowicz M. (red.), Świtkowski M. (red.), Falkowski B., Grajewski A., Prasalek J., Rączkowski M., Skoczylas T.: Ustawa o komornikach sądowych. Ustawa o kosztach komorniczych. Komentarz, wyd. I zaktualizowane, LEX/el., 2019).

Przekładając powyższe uwagi na grunt rozpatrywanego przypadku

stwierdzić
należy, iż
uchybiecie przez
obwinionego
komornika
obowiązku
przestrzegania
prawa - poprzez
zastosowanie
niewłaściwej
kolejności
czynności
dokonywanych
w toku egzekucji
z ruchomości
prowadzonej w
sprawie Km
371/17, tj.
odebranie w
dniu (...) roku
ruchomości
dłużnikowi i
następcze,
mające miejsce
w dniu (...) roku
doręczenie
dłużnikowi
zawiadomienia o
wszczęciu
egzekucji, miast
odwrotnie -
jakkolwiek
należy ocenić
krytycznie, to
nie sposób uznać
go zarazem za
godzące w
powagę i
godność urzędu
komornika
sądowego w
rozumieniu
wyżej podanym.

Bez wątpienia
bowiem
zachowanie
obwinionego nie
było gorszące czy
niemoralne ani

też społecznie
szkodliwe.
Obwiniony
wprawdzie
dokonał błędnej
oceny zaistniałej
sytuacji,
poniechając
wezwania
funkcjonariuszy
Policji w celu
wylegitymowania
mężczyzny
zastanego na
miejscu
czynności i
ustalenia w ten
sposób jego
tożsamości, co
dawałoby mu
możliwość
doręczenia
zawiadomienia
osobiście
dłużnikowi lub
uznania
zawiadomienia o
wszczęciu
egzekucji za
doręczone –
oczywiście w
przypadku
odmowy jej
przyjęcia przez
adresata – a
tym samym
prawidłowej
realizacji
czynności
odebrania
dłużnikowi
ruchomości,
zauważyć jednak
należy, iż działał
on jawnie jako
organ
egzekucyjny, w
ramach
prawidłowo
wszczętego

postępowania egzekucyjnego, na podstawie podlegającego wykonaniu tytułu egzekucyjnego, wprowadzając wierzyciela w posiadanie należących doń ruchomości, zgodnie z treścią prawomocnego orzeczenia, którego dłużnik dobrowolnie nie wykonał, nie narażając go przy tym na jakąkolwiek szkodę, co bez wątplenia czyniło postępowanie komornika społecznej nieszkodliwym. Jak bowiem była o tym mowa powyżej, dłużnik był obecny na miejscu czynności, znał tytuł w oparciu, o który komornik dokonał odebrania gazomierza i w żaden sposób nie sprzeciwiał się tej czynności. Z kolei sam komornik nim tego dokonał przedstawił się dłużnikowi i wyjawiał powody swojej obecności

na miejscu
czynności,
przyjął także
do wiadomości
odmowę
ujawnienia
swojej
tożsamości przez
ww. i wskazania
miejsca
przebywania
dłużnika,
okazując przez
to szacunek
należny
każdemu
człowiekowi. W
końcu też
dłużnik odebrał
zawiadomienie o
wszczęciu
egzekucji z
ruchomości
wraz z odpisem
tytułu
wykonawczego
za
pośrednictwem
operatora
pocztowego w
dniu 12 maja
2017 roku, nie
doznając
żadnego
uszczerbku -
tak w zakresie
przysługujących
mu praw
procesowych,
jak i
majątkowych. W
tych
okolicznościach,
oceniając
sprawę z punktu
widzenia
modelowego
obywatela a
nie wyłącznie
subiektywnych

odczuć konkretnego pokrzywdzonego, nie sposób uznać, że takie postępowanie obwinionego, choć formalnie sprzeczne z obowiązującymi obwinionego normami, podważyło zaufanie do sprawowanego przezeń urzędu komornika sądowego jako funkcjonariusza publicznego i przyniosło mu ujmę, jako sprzeczne z dobrem wymiaru sprawiedliwości.

Powyższa konkluzja doprowadziła Sąd Apelacyjny do wniosku, że ustalonym w sprawie zachowaniem D. P. (2) nie wyczerpał znamion zarzuconych mu przewinień dyscyplinarnych. Ocenę tę, jak się wydaje, podzielał także oskarżyciel, który pierwotnie nie znalazł podstaw do wszczęcia postępowania

<p>wyjaśniającego w sprawie w związku ze skargą skierowaną przez W. R. do Rady I. Komorniczej w P. w 2017 roku.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>1) o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie obwinionego od popełnienia zarzuconych mu przewinień dyscyplinarnych oraz o zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz obwinionego kosztów postępowania, w tym zastępstwa adwokackiego, wg norm przepisanych;</p> <p>2) o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Komisji Dyscyplinarnej przy Krajowej Radzie Komorniczej w W.;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

<p>3) o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i umorzenie postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Ponieważ zarzuty obrazy prawa materialnego okazały się zasadne, wniosek odwołującego się o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie obwinionego od popełnienia zarzuconych mu przewinień dyscyplinarnych zasługiwał na uwzględnienie. Tym samym przysługiwał mu zwrot wydatków w sprawie - także z tytułu ustanowienia w sprawie jednego obrońcy z wyboru.</p> <p>Pozostałe wnioski w tym</p>	

<p>stanie rzeczy stały się bezp przedmiotowe.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>1.</p>	<p>Zmiana przepisów w czasie orzekania w stosunku do czasu popełnienia czynów w myśl art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 223 ust. 1 ustawy z dnia 22 marca 2018 r. o komornikach sądowych (Dz.U. z 2020 r. poz. 121 - j.t. ze zm.).</p>	
<p>Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>Zgodnie z art. 440 k.p.k. jeżeli utrzymanie orzeczenia w mocy byłoby rażąco niesprawiedliwe, podlega ono niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów zmianie na korzyść oskarżonego albo w sytuacji</p>		

określonej w art. 437 § 2 zdanie drugie uchyleniu. Z tych względów obowiązkiem sądu odwoławczego było porównanie stanów prawnych (norm prawa materialnego), wedle których zachowania zarzucone obwinionemu mogły być zakwalifikowane. Okoliczność ta umknęła uwadze organu I instancji, jak i apelującego. Tymczasem, wedle art. 222 aktualnie obowiązującej ustawy o komornikach sądowych - komornik odpowiada dyscyplinarnie za ściśle określone zawinione działania lub zaniechania (przewinienia dyscyplinarne), a w tym za naruszenie powagi lub godności urzędu albo inne uchybienie zasadom etyki zawodowej (pkt 1) oraz inną (niż

wymienione w pkt 1-10 ww. ustawy) rażąco lub uporczywą obrazę przepisów prawa (pkt 11). Natomiast na gruncie ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (Dz.U. z 2018 r., poz.1309 - j.t. ze zm.), obowiązującą do dnia 31 grudnia 2018 roku, tj. w czasie zaistnienia czynów zarzuconych obwinionemu, odpowiednikiem ww. przepisów był art. 71, w myśl którego komornik odpowiadał dyscyplinarnie za zawinione działania lub zaniechania, a w szczególności za naruszenie powagi i godności urzędu (pkt 1) oraz rażąco obrazę przepisów prawa (pkt 2). Już powyższe zestawienie treści wskazanych przepisów prowadzi do jednoznacznego

wniosku, że
- in concreto
- względniejsze
dla obwinionego
pozostawały
przepisy „starej”
ustawy, tj.
obowiązującej w
chwili
zarzuconych mu
przewinień
dyscyplinarnych,
gdzie wprost nie
zostało
wyeksplikowane,
aby naruszenie
przepisów etyki
zawodowej (w
zakresie w jakim
nie stanowi
zarazem
naruszenia
powagi i
godności
urzędu) mogło
być samodzielną
podstawą
odpowiedzialności
dyscyplinarnej
komornika
sądowego.
Obecnie art.
222 pkt 1 in
fine u.k.s. –
przepis rangi
ustawowej -
stanowi
podstawę
odpowiedzialności
represyjnej za
naruszenie norm
deontologicznych,
bowiem
uregulowania
zawarte w
ustanowionym
przez samorząd
zawodowy
Kodeksie Etyki
nie mogą

samodzielnie
kreować takiej
odpowiedzialności
(por. też 11
do art. 222 w:
Wójcikowska M.
(red.),
Świeczkowski J.
(red.),
Antkiewicz A.,
Dziewulska M.,
Fronczek R.,
Grajdura W.,
Kotłowski D.E.,
Kurzych A.,
Lewandowski
M., Łyszczek
R., Piłat W.,
Powałowski A.,
Rybicka-Pakuła
M., Sadowski
K., Szachta J.,
Uliasz M.,
Wolska H.,
Zinkiewicz-
Będźmirowska
O.: Ustawa o
komornikach
sądowych.
Ustawa o
kosztach
komorniczych.
Kodeks Etyki
Zawodowej
Komornika
Sądowego.
Komentarz;
WKP, 2020). To
zaś nakazywało
badać zarzucone
obwinionemu
zachowania -
stanowiące w
istocie jeden
czyn - na
gruncie „starej”
a nie „nowej
ustawy”, jako
dla obwinionego
względniejszej w

ZSTRZYGNIECIE

rozumieniu art. 4 § 1 k.k.		
5. SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy	
0.1 *****		
Zwiężle o powodach utrzymania w mocy		

0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany	
o.0.1W całości poprzez: o.0.2uniewinnienie obwionego D. P. (1) od popelnienia		

<p>zarzuconych mu przewinień dyscyplinarnych i obciążenie kosztami postępowania dyscyplinarnego w sprawie za postępowanie pierwszoinstancyjne - Krajową Radę Komorniczą w W. (pkt I. wyroku).</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>Ponieważ ustalonym w sprawie zachowaniem obwiniony nie wyczerpał znamion zarzuconych mu przewinień dyscyplinarnych, obowiązkiem sądu odwoławczego było uniewinnienie go od ich popełnienia, zgodnie z treścią art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. i w zw. z art. 223 ust. 2 ustawy z dnia 22 marca 2018 r. o komornikach sądowych oraz obciążenie kosztami postępowania w I instancji</p>	

<p>Komisji Dyscyplinarnej przy Krajowej Radzie Komorniczej w W., po myśli art. 259 ust. 2 in fine ww. ustawy o komornikach sądowych.</p>			
<p>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>			
<p>1.1.</p>	<p>*****</p>	<p># art. 439 k.p.k.</p>	<p>*****</p>
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			
<p>*****</p>	<p>*****</p>		
<p>2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			
<p>*****</p>	<p>*****</p>		

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			

4.1.	*****	# art. 454 § 1 k.p.k.	*****
Zwięźle o powodach uchylenia			

0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			

0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		

	*****	*****
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
pkt I. – in fine, pkt II.	<p>Wobec uniewinnienia obwinionego, kosztami postępowania odwoławczego należało obciążyć - zgodnie z treścią art. 632 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. i w zw. z art. 223 ust. 2 ustawy o komornikach sądowych - Skarb Państwa i z tego tytułu zasądzić na jego rzecz od Skarbu Państwa zwrot kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym w kwocie 1.200 zł, według norm przepisanych (§ 1 pkt 2, § 11 ust. 2 pkt 5 oraz § 15 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat</p>	

	za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800).	
7. PODPIS		
G. N. I. P. M. K.		